

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al Asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1-3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500—; pentru particulari Lei 400—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300—. în străinătate Lei 800—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

□□□□□□□□

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul: Chemare. — Bănci viabile și bănci care și-au dat viața. — Congresul economic al Ardealului. — Calvarul comerțului românesc. — Dela Consiliul Superior Bancar. — *Cronica:* Dl Dr. Tiberiu Brediceanu. „Uniunea de control a institutelor de credit germane din România”. — *Publicațiune:* Pentru participanții la Congresul economic. — Tribunalul Sibiu. Secția I.

Pentru creditul românesc din Ardeal și Banat.

Chemare.

De trei ani și mai bine cuvântul de alarmă al instituțiilor românești de credit din Transilvania nu a încetat să se rostască.

Profeția dureroasă, pe care o cuprindea acest strigăt de alarmă, s'a dovedit întemeiată. Ea s'a împlinit:

Ardealul este astăzi deșert de izvoarele creditului românesc.

Pe tot cuprinsul lui nu mai există decât credit străin.

Consecințele acestui adevăr echivalează cu un dezastru național.

Spiritul de economie distrus, mulțimea cea mare a satelor pradă cămătăriei, elementul românesc, numeros, al orașelor — puternic stăpânite materialicește de minoritari — părăsit în vota sorții, comerțul și industria românească fără nici un sprijin, fondurile bisericesti trosite, vâstarele tinere, crescute în școli, mare parte pe drumuri.

Faptele acestea, de o gravitate excepțională, nu mai pot lăsa nepăsător pe nimeni.

Înainte de războtu, sub stăpânire străină, Biserica și Școala, împreună cu instituțiile de credit ale Transilvaniei, au format o trinitate indestructibilă la porțile căreia s'au sfărâmat, nepunctuoase, toate unelțile străine.

Această trinitate a fost chela țării noastre.

Ea și-a dovedit utilitatea și necesitatea existenței sale, binemeritând prin activitatea și rezultatele ei dela Neam și Țară.

Nimeni nu are dreptul să o distrugă acum, în România Mare.

De aceea steagul desfășurat pentru salvarea creditului românesc din Ardeal și Banat este steagul nostru al tuturor.

Considerăm, că este o datorie de înalt patriotizm să facem astăzi cu toții zid în jurul creditului românesc de dincolo de munți.

Întru împlinirea acestei datorii și pentru a aviza la mijloacele impuse de împrejurări, convocăm pe ziua de

28 Noembrie a. c.

un

Congres economic al Ardealului și Banatului,

care se va ține la Cluj și la care invităm să-și spună cuvântul toate instituțiunile și personalitățile românești de seamă ale acestei provincii.

PROGRAM:

La orele 9 a. m. se va oficia un *Te Deum* în bisericile românești din Cluj.

La orele 10 a. m. va avea loc la Teatrul Național din Cluj deschiderea Congresului cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. *Constituirea biroului;*
2. „*Problema creditului românesc din Ardeal și Banat în lumina zilelor noastre*” (Expunerea dlui Ilie Olteanu-Sibiu);
3. *Discutarea problemei creditului românesc din Ardeal și Banat. Soluțiuni pentru rezolvarea ei.*

București, 15 Octombrie 1935.

Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului.

Roman Ciorogariu, episcop, Oradea.

Nicolae Ivan, episcop, Cluj.

Dr. Vasile Lăzărescu, episcop, Caransebeș.

Dr. Ioan Stroia, episcop, Alba-Iulia.

Dr. Andrei Crișanul, vicar episcopesc, Oradea.

Mihai Păcățian, asesor Consistorial, locțiitor de episcop, Arad.

Iuliu Maniu, f. primministru.

Alexandru Vaida-Voevod, f. primministru.

Octavian Goga, președintele Partidului Național-Creștin.

Stelian Popescu, președintele Ligii Antirevizioniste.

Aurel Vlad, f. ministru, președintele Solidarității.

Mihai Popovici, f. ministru.

Antoniu Mocsonyi, f. ministru.

Dr. Ioan Lupaș, f. ministru, președ. Ligii Antirevizioniste pentru Ardeal.

Dr. Petru Groza, f. ministru.

Dr. Voicu Nițescu, f. ministru.

Dr. Emil Hațiegan, f. ministru.

Dr. Valer Moldovan, f. ministru.

Dr. Iuliu Hațiegan, f. ministru.

Dr. Ilie Beu, președintele băncii „Albina”.

General de Divizie Dănilă Papp, președ. „Acțiunii Patriotice”, Cluj.

Dr. Mihail Mărcuș, fost v.-preș. al Camerei deputaților, deputat.

Dr. Lucian Borela, decanul Baroului avocaților, Sibiu.

Ionel Comșa, senator al Camerelor de industrie și com.

Ilie Olteanu, secretarul Comitetului de inițiativă.

NOTĂ. Pentru Congres s'a aprobat o reducere de 50% pe căile ferate.

Bănci viabile și bănci care și-au dat viața.

Problema creditului românesc în Ardeal, depășind cadrul rigid al contabilității de bancă și luând proporțiile unei chestiuni de viață și de moarte națională, a pus în mișcare toată presa și partidele politice fără deosebire de culoare. A fost în sfârșit o manifestare de solidaritate, care dovedește că instinctul de conservare al națiunii încă n'a pierit. Dormita.

S'a deșteptat. E regretabil doar că s'a deșteptat în ceasul al unsprezecelea.

Foarte mulți dintre semnatarii cari figurează în CHEMAREA prelașilor, oamenilor politici și cărturarilor ardeleni, pentru a izbăvi viața economică a micii

Dr. Valeriu Traian Frențiu, episcop, Oradea.

Dr. Iuliu Hossu, episcop, Cluj.

Dr. Alexandru Nicolescu, episcop, Lugoj.

Dr. Alexandru Russu, episcop, Baia-Mare.

Dr. Victor Macaveiu, vicar arhiepiscopesc, Blaj.

Dr. Gheorghe Miculașu, prep. vicar episcopesc, Oradea.

Ștefan Buzila, vicar for. episcopal, Năsăud.

Iuliu Moldovan, f. subsecretar de Stat, președintele Astrei.

Constantin Bucșan, f. subsecretar de Stat.

Dr. Nicolae Zigre, f. subsecretar de Stat.

Vorel V. Tilea, f. subsecretar de Stat.

Ștefan Metes, f. subsecretar de Stat.

Dr. Coriolan Tătaru, f. subsecretar de Stat.

Dr. Ioan Pop, f. subsecretar de Stat.

Dr. Victor Stanciu, f. subsecretar de Stat.

Dr. Mihai Șerban, f. subsecretar de Stat.

Dr. Camil Negrea, profesor universitar, Cluj.

C. Teodorescu, rectorul Politehnicii din Timișoara, prin prof. Andronescu.

Constantin Lacea, rectorul Academiei comerciale, Cluj.

Dr. Aurel Gociman, președintele Sindicatului presei române din Ardeal și Banat.

lor patrii, au avut în mână puterea și mijloacele ca să înlăture răul la vreme. Ne gândim la dnii Iuliu Maniu, Vaida-Voivod, Aurel Vlad... Au pregătit legi. Dar au temporizat. Risipindu-și atenția la alte probleme lăturalnice și de o mai imperioasă urgență în aparență — numai în aparență precum s'a dovedit — au scăpat prilejul unei fapte sortită să precumpănească orice altă investiție de capital electoral. Căci e bine să rostim fără sfială. Chiar privită numai sub acest unghiu familiar ochiului politic, deprins și constrâns să fină socoteală de efectele electorale imediate — și încă problema creditului pentru Ardeal, merită altă sollicitudine. Ar fi fost o demonstrație a regionalismului constructiv și creator, atent la realități și lucrând în funcție de realități naționale. Curmând faima proastă a regionalismului

sterp de agitație electorală. Prilejul a fost pierdut.

Cei cari poartă până la un punct răspunderea pasivității de ieri, au semnat chemarea ce va să silească guvernul și Banca Națională la acțiune, ba încă la o acțiune imediată. Astfel, măcar prin constrângere, actualul guvern pe lângă atâtea noroace, se va vedea mânat să rezolve el, spre beneficiul său electoral, o chestiune abandonată pe al doilea plan de guvernele precedente. Paradoxal. Dar nu e întâia oară când paradoxul devine cea mai plată banalitate în domeniul politice.

Se va vedea silit guvernul să dea însăfârșit cuvenita asistență creditului ardelean și din alte pricini, mai puțin glorioase, firește.

Va isbuti să facă uitată așa generositatea excesivă față de banca domnului Costică Neamțu (trei sute milioane) sau față de întreprinderea „națională” dela Buhuși (șapte sute de milioane): Un miliard în total. Un miliard care ar fi salvat pentru totdeauna Ardealul din impasul actual și ar fi dat respirație unei vieți economice, de care e legat întreg destinul național al unui ținut, cu bogățiile sale exploatare de alții, cu trecutul său, cu drepturile sale în numele acestui trecut.

Știm. În criteriile rigide ale Institutului nostru național de credit, se ține socoteală în special de „rentabilitatea” băncilor ajutate să scape de asfixia crizei. Banca domnului Costică Neamțu a fost viabilă. Întreprinderile Buhuși sunt viabile. Băncile ardelenene, care și-au dat viața pentru a ajutama elementul românesc într’o aspră concurență economică, băncile cari au optzeci la sută din portofoliu înghețat, fiindcă au lucrat cu mici plugari ajutându-i să achiziționeze pământul minoritarilor și deci să „naționalizeze” într’alt chip pământul românesc numai pe harță, — aceste bănci nu mai sunt viabile? Merită să fie condamnate la moarte tocmai fiindcă dincolo de contabilitatea mărunță, și-au îndeplinit o misiune națională?

Se apropie o scadență hotărâtoare — ziua de 15 Noembrie — termenul fatal al plășilor fixat de legea conversiunii. Dacă un ajutor grabnic, înlăuntrul acestui termen, nu va salva pe cele mai primej-

duite și pe nedrept primejduite, atunci încăodată, după ce se va fi produs ireparabilul, vom asista la o goană după dric, cu baloane de oxigen. Ca să fim încăodată pe linia clasică a tembelismului nostru național.

(„Curentul” Nr. 2789, 8/XI 1935).

CEZAR PETRESCU.

Congresul economic al Ardealului.

Au trecut 17 ani dela unirea Ardealului și în acest interval s’au putut constata efectele binefăcătoare ce le-a avut chiar în această perioadă critică din cauza crizei generale, întregirea ținuturilor de peste Carpați în cadrul economie al României Mari.

Sub fostul regim maghiar, cu toate bogățiile naturale și hărnicia populației sale, Ardealul a fost un ținut sărac în mijloace de plată, cu o industrie rudimentară și cu un comerț foarte redus. Dacă n’ar fi fost legăturile comerciale cu Țările Românești, nici Sașii din Brașov și Sibiu nu s’ar fi putut îmbogăți și nici micile întreprinderi industriale și atelierile meseriașilor n’ar fi avut posibilități de desfacere în celelalte părți ale monarhiei habsburgice.

Considerat ca o provincie excentrică a imperiului, cu caracter militar și fiscal și tratat ca o colonie de exploatat de către nobilimea maghiară parazită, Ardealul a suferit atât politicește, cât și economicește.

După unire, situația s’a modificat. Noulle condiții geografice, economice și politice au favorizat dezvoltarea industriei și a comerțului său, cu toată criza economică ce s’a resimțit în toate ramurile de producție și în masa consumatorilor.

În darea de seamă documentată pe care a publicat-o Camera de comerț și de industrie din Cluj, în 1927, sub titlul „Industria și bogățiile naturale din Ardeal și Banat”, se spune că: „acest ținut sărac în capitaluri în tot cazul perturbat în primii ani dela unire de necunoașterea reciprocă a împrejurărilor și a oamenilor și epuizat în puterea sa economică de

războiul mondial istovitor de energii — în mod proporțional vorbind — a făcut poate cel mai mare progres industrial din lume“, grație nouilor condiții favorabile geografice și economice.

Institutul românesc de conjunctură, deasemenea, constată progresele ce le-a făcut această provincie în domeniul industrial și economic de când n'a mai făcut parte din complexul austro-maghiar.

Nu urmează însă din aceste constatări, că Românii din Ardeal, sau cei din vechiul regat, participă la beneficiile întreprinderilor industriale și comerciale; că ei ar dispune de capital și credit și deci ar lua o parte activă și în raport cu importanța lor numerică, în viața economică din partea locului. Beneficiarii sunt numai minoritarii, capitalurile nu sunt în mâinile Românilor, nici întreprinderile industriale și comerciale; nici chiar meseriile, care sunt acaparate de elementele minoritare.

Românii nu dispun de credit și sunt victimele cămătăriei.

Ei sunt amenințați în însăși existența lor, din moment ce în toate ramurile de activitate economică, domină aceiași străini, cari i-au dominat și exploatat vreme de câteva veacuri sub forma de exploatare: **„Unirea celor trei națiuni împotriva Românilor”**. Din această cauză, Românii au început să se miște.

Într'un apel semnat de număroase personalități, se constată, că în tot cuprinsul Ardealului isvoarele creditului românesc au secat, pe când creditul străin se dezvoltă împotriva economiei naționale.

Mai departe se expune, în colorii întunecate, dar din nefericire fără nici o intențiune de exagerare, consecințele acestui întristător fenomen:

„Spiritul de economie distrus, mulțimea cea mare a satelor pradă cămătăriei, elementul românesc numărös al orașelor — puternic stăpânite materialicește de minoritari — părăsit în voia sorții, comerțul și industria românească fără nici un sprijin, fondurile bisericesti irosite, vlăstarele tinere, crescute în școli, mare parte pe drumuri”.

Ca să înlăturăm într'un viitor apropiat consecințele și mai dezastruoase,

în domeniul național, a acestei stări de fapt îngrijorătoare, s'a convocat un *Congres economic al Ardealului pe ziua de 28 Noembrie a. c.*, la care vor lua parte instituțiile și personalitățile de seamă, în frunte cu reprezentanții Bisericii ortodoxe și unite, spre a hotărî măsurile ce trebuie să fie luate pentru apărarea intereselor populațiunii românești.

Să fim pătrunși de acest adevăr: numai când vom domina economic și culturalicește finiturile alipite, România Mare va fi consolidată.

„Universul”.

Calvarul comerțului românesc.

Nu se poate discuta dreptul Statului de a interveni pentru apărarea monedei sale, deoarece pe fundamentul acesteia, se reazemă bunul mers al economiei naționale. Dar dacă acest drept al Statului este indiscutabil, nu se poate spune acelaș lucru, despre felul cum Statul caută să-și realizeze dreptul de mai sus. Felul de a acționa în această direcțiune are repercusiuni serioase și profunde, așa că metodele bune, pot ajuta, cele rele însă, pot să ducă la mai mare rău decât o neintervenție.

Din anul 1932 încoace, Statul românesc, alături și forțat de celelalte state, a trebuit să intervină pentru apărarea monedei, dirijându-și comerțul extern astfel, ca din exercitarea lui, să se obțină maximul de folos. N'am putea spune precis cum se petrec lucrurile în alte țări. La noi însă, toate măsurile adaptate, în scopul unei bune îndrumări economice a comerțului exterior, dau greș cu desăvârșire. Se petrece sub ochii tuturor un fenomen, care este regretabil din punct de vedere național, anume: imputarea pe care și-o fac reciproc foștii conducători ai departamentului industriei și comerțului, asupra insuccesului la care au dus, măsurile luate de ei, în privința îndrumării comerțului românesc extern. Curios este faptul, că fara nu vede nici o îmbunătățire esențială, deși fiecare fost titular, se laudă că a găsit, sau

că găsise piatra filozofală. Și pe această permanentă temă, se pun față în față serii întregi de cifre, cari fie că duc la concluziuni, fie că nu duc, servește la a justifica măsurile respective. Este notorie polemica dintre dnii Manolescu-Strunga și Madgearu, foști Miniștrii de industrie și comerț în chestiunea de care ne ocupăm și este și mai concludentă asupra sterilității ei, aceea dintre dnii Manolescu-Strunga și Costinescu, actualul titular al Departamentului industriei și comerțului. Toate aceste polemici dovedesc, dacă nu o lipsă de orientare și obiectivitate, în orice caz, o tendință de a forța lucrurile într'un anumit fel, ceea ce poate să nu corăspundă cu soluția cea mai bună, și deci să nu servească binelui general.

Felul acesta de a lucra în mod personal și în neperfectă concordanță cu împrejurările reale, își are origina în ambiția unora și a altora, de a lupta, spre a face să triumfe anumite puncte de vedere pe cari le urmăresc, fie că li se demonstrează, fie că nu li se demonstrează, neconcordanța acestora cu interesul general. Modul particular de a privi problema pe bază de păreri sau chiar convingeri personale, duce evident, la neajunsurile pe cari toată lumea le cunoaște, dar mai cu seamă, le suportă. Căci ceea ce este mai tragic, este că înforsăturile pe cari le provoacă măsurile temporare, luate în privința îndrumării comerțului exterior, duc la neajunsuri, cari pun în suferință toată populațiunea. De aici apoi străduința subsidiară de a împăca permanent, cu sforțări uriașe, stările neașteptate cari derivă din aceste măsuri și condițiunile economice reale, în cari se desfășoară viața economică. Un aspect al acestei stări, este scumpirea mărfurilor pe piață ca urmare a unor măsuri nepotrivite și silința de a opri scumpirea lor, prin ordonanțe și decrete, al căror efect precum se știe, este nul și inoperant. Scumpirea mărfurilor ca fenomen al unor măsuri artificiale pare cu atât mai puțin justificată, cu cât ea cuprinde treptat nu numai pe cele importate, cum ar fi natural, ci chiar și pe acelea cari se produc la noi, prin excelență. În felul acesta, o măsură nepotrivită, poate să provoace precum se vede, un dezechilibru acut în stările eco-

nomice dintr'o țară, cu efecte cari merg până la dezastre. Iar în ultimul punct al putei provocat de dezastru, poate să fie chiar demolarea idolului pe care voiam să-l apărăm cu toată îndârjirea.

Ne găsim astfel la noi într'un des-acord ciudat și inexplicabil, atunci când e vorba de măsuri cari să dirijeze comerțul, deoarece aceste dirijări trebuie să se suprapună unor fenomene naturale și relativ nesilite. Ori silnicirea lor se răzbună. Și răzbunarea aceasta, este precum am văzut mai sus, cu urmări mai surprinsătoare decât dacă am lăsa lucrurile în voia lor.

Dar intervențiunile în calea îndrumării comerțului exterior nu se limitează la cele descrise, ci mai intervin complicațiuni suplimentare cu și mai palpabile consecințe. Plasamentul mărfurilor românești într'o țară străină, implică în afară de îndrumare și o plată. Evident că plata aceasta trebuie să ne revină în condițiuni ușoare și fără întârziere. Plată străină însemnează ban străin, deci aur. În aceste condițiuni scopul urmărit este ajuns. Așa ar fi în teorie. În practică însă, plasamentul mărfii nu este indisolubil legat de plată cum ar fi natural. Și țara cumpărătoare are ceva de spus în această privință, pe lângă cea vânzătoare. Astfel, în afară de măsurile economice propriu zise, mai intervin în dirijarea comerțului și măsurile de ordin financiar. Acestea au fost concentrate în mâna Băncii Naționale, care le reglementează după un plan al său, cu foarte puțină considerare a celorlalte interese în prezență. Trebuie să distingem în această ordine de idei, că Banca Națională prin felul ei de a privi problema concentrează un punct de vedere particular și unul general. Limita despărțitoare pentru caracterizarea fiecărui punct de vedere în parte, este foarte greu de precizat. Interesul particular poate fi adesea interpretat prin cel general și viceversa, așa că o confundare a acestor puncte de vedere se poate face, fără puțință de a le diseca.

Și nu numai atât, dar se pare că și la Banca Națională sunt puncte de vedere proprii ale unor persoane, cari intervin cu mare preponderanță în interesele generale. Lucrurile acestea sunt

oarecum notorii și în anumite momente au fost date la iveală cu o bruschetă care denotă că se poate să existe, de acord între interesul general și particular, în felul cum factorul chemat aplică îndrumările de ordin financiar, ale economiei naționale. Aceste lucruri reies de asemenea din polemicile ocazionale.

Răul însă nu se oprește aici. Pe lângă reglementările financiare cu puncte de vedere în cari interesele generale să fie privite prin prisma celor particulare, au intervenit operațiunile prea cuoscute ale traficanților. Nu se poate spune evident, cât s'a păgubit economia națională cu aceste machinațiuni. Totuși operațiunile scandaloase și ilegale sunt așa de multe (răsare mereu câte una în fiecare oraș), încât lasă o umbră de îndoială asupra severității cu care a fost păzit interesul general. Iată ce traficanții au putut să opereze în jurul instituției care are marele rol de a veghea cu stricteță și nepărtinire la interesele generale ale țării, neîncrederea își face drum și deruta opiniei publice nu mai poate fi evitată. Până acuma era lucru arhicunoscut, că Statul lucrează greoiu în acest domeniu și că oricâtă trudă s'ar pune, corupțiunea este inevitabilă, dată fiind remunerațiunea insuficientă pe care o primesc funcționarii publici. Chiar serviciul contingentării a dovedit în ultimul timp, că se pot suspecta ușor anumite tribulațiuni și că pot să existe pretutindeni incorectitudini. Tocmai de aceea era de așteptat, ca la instituțiunea care își luase rolul de a apăra moneda, să se lucreze nu numai cu ușile larg deschise, tratându-se perfect egal orice solicitant, ci și cu o severitate care să desmintă concepția generală, că în țara noastră, este orice posibil. (Ce nu se poate face în țara românească, și se aruncă în față, oricând îți exprimi mirarea asupra petrecerii unui fapt grav). În loc de toate acestea, însă, asistăm la procesele Vasilescu—Nacht & Co. cu anexele lor prin diferitele orașe, provinciale cari denotă o moralitate sdruncinală și cauzează motive de adâncă îngrijorare.

S'a ajuns astfel la concluziunea că Banca Națională singură nu poate conduce marile probleme legate de finan-

țarea schimbului românesc cu străinătatea. În consecință se recurge la un oficiu în acest scop, a cărui organizare, este în studiu. El ar reprezenta după toate probabilitățile o mixtură între interesul Institutului de emisiune și al Statului, care intervine cu o mai mare posibilitate de control. Faptul acesta însuși denotă, că problema transportului pentru datoriile publice și particulare este de o complexitate de interese, cari nu pot fi neglijate, în nici o latură a lor. Numai că nu se poate spune dacă însuși acest „Oficiu“, va răspunde complet misiunii ce i se dă. În definitiv în orice mecanism care servește scopurilor morale sau materiale, intervine cu mare cădere, forța sufletească a indivizilor, cari îl conduc. Dela această forță sufletească se inspiră opera mecanismului în activitatea sa.

Oricum s'ar rezolva chestiunea aceasta, un lucru este sigur, anume, că operațiunile comerciale sunt încetușate și în consecință, că prin felul de a se putea satisface formalitățile se nasc neegalități cari influențează defavorabil comerțul în general. Să ne explicăm.

Actualmente pentru import sunt necesare aprobări administrative cari pot fi dobândite, de unii comercianți mai ușor, de alții mai greu după felul și gradul cum pot să intervină. Pe urmă cu autorizarea de import dobândită, sunt necesare alte autorizațiuni, în privința obligațiilor sau drepturilor financiare cari rezultă din tranzacție. Am văzut că și aici posibilitățile de acționare sunt diferite. Dacă este așa, cu siguranță că și cheltuelile respective vor fi diferite, deci prețul mărfii. În felul acesta o mulțime de prețuri își va face apariția și va domina cel mai superior, după o lege ades verificată.

Ce rezultă de aci pentru consumator nu ne mai întrebăm, căci se știe foarte bine. Dar este interesant de văzut ce urmări are acest fapt pentru situația economică a comercianților. Mijloacele lor de luptă fiind inegale, de sigur că forța de muncă și de susținere se falsifică, că străduințele personale mai mari sau mai mici nu mai au nici un rost și din cauza unor elemente abstracte ale concurenței, vor trebui să cedeze. Rând pe

rând astfel, firmele cari nu se pot acomoda unor obiceiuri temporare vor ieși din luptă.

Situația aceasta nu poate să suradă nimănui. Forța economică și socială a comerțului este prea importantă în stratificarea unei economii spre a fi neglijată. De aceea este necesar să scoatem manifestările comerciale din cătușele formalismului pentru însuși interesul nostru general direct și indirect. Comerțul bancar l-am distrus tot prin măsuri nechibzuite. Să ne păstrăm cel puțin ceea ce ne-a mai rămas, pentruca să nu plângem apoi și pe alte ruini ale acestei activități creatoare. Și nu o vom putea păstra, decât scutind-o de calvarul formalismului exagerat care o înăbușe.

Ing. GH. BRÂNDUȘ.

Dela Consiliul Superior Bancar.

— Comunicat. —

Consiliul Superior Bancar, fiind sesizat că unele întreprinderi de bancă, colectoare principale ale Loteriei de Stat, precum și subcolectorii menționatei întreprinderi fac operațiuni de vânzarea lozurilor Loteriei de Stat sub firma de bancă și în anumite localități cu înfrângerea dispozițiilor legii pentru organizarea și reglementarea comerțului de bancă și a principiilor de drept comercial, a hotărât în ședința sa din 30 Octombrie 1935, să se pună în vedere întreprinderilor de bancă, colectoare principale ale Loteriei de Stat, precum și subcolectorilor lor următoarele, acordând acestora un termen până la 1 Decembrie a. c., pentru conformare :

1. Este interzis întreprinderilor de bancă, colectoare principale ale Loteriei de Stat, de a întrebuința firma lor de bancă pentru alte operațiuni decât acelea proprii ale societății și în alte locuri decât acelea unde societatea funcționează în mod legal;

2. Este interzis subcolectorilor întreprinderilor de bancă, colectoare principale ale Loteriei de Stat, de a săvârși operațiunile de vânzare a lozurilor Loteriei de Stat, sub firmă de bancă, dacă nu ființează și nu funcționează ei însăși, la rândul lor, ca întreprinderi de bancă, în conformitate cu prevederile legii bancare;

3. Este interzis subcolectorilor întreprinderilor de bancă, colectoare principale ale Loteriei de Stat, de a săvârși operațiunile de vânzare a Lozurilor Lo-

teriei de Stat sub firmă de bancă a colecturii principale ai cărei subcolectorii sunt;

4. Este interzis, în conformitate cu art. 10 din legea pentru organizarea și reglementarea comerțului de bancă, subcolectorilor Loteriei de Stat de a întrebuința în firma (sau emblema) lor cuvântul de „bancă“, dacă ei însăși nu sunt o întreprindere de bancă; aceasta chiar în ipoteza în care colectorii lor principali sunt întreprinderi bancare;

5. Se pune în vedere subcolectorilor întreprinderilor de credit, colectoare principale ale Loteriei de Stat, că în firma, emblema, publicațiunile, reclamele și circulările lor vor trebui să scrie, după „Loteria de Stat“, în primul rând, și în mod clar și vizibil, numele sau firma lor.

După expirarea termenului menționat mai sus Consiliul va proceda la aplicarea sancțiunilor legale tuturor întreprinderilor de credit, colectoare principale ale Loteriei de Stat, precum și subcolectorilor acestora, care, neținând seama de cele arătate mai sus, vor fi găsiți că au contravenit la dispozițiunile legii pentru organizarea și reglementarea comerțului de bancă.

CRONICA

DI Dr. Tiberiu Brediceanu, directorul Sucursalei din Brașov a băncii „Albina“, Sibiu, a fost trecut, la cererea proprie, cu ziua de 1 Noembrie a. c. în statul funcționarilor în pensiuine.

DI Brediceanu a servit institutul „Albina“ timp de 33 de ani, cu demnitate, cinste și devotament. A intrat în serviciul sediului central din Sibiu la 1 Ianuarie 1903, ca secretar. La anul 1911 a fost încredințat cu conducerea Sucursalei din New-York, ce la insistențele număroșilor emigrați români, „Albina“ a decis să deschidă acolo.

Planul, din motive independente de „Albina“ și de trimitii săi, neputându-se realiza, Dr. Brediceanu, s'a reîntors la postul său dela centrala „Albinei“, de unde la 1913 a fost trecut la Brașov, ca director a celei mai vechi Sucursale a „Albinei“ și pe care a condus-o timp de 21 de ani.

Cu prilejul trecerii sale la pensiuine, Consiliul de administrație a ținut să exprime dlui Dr. Brediceanu mulțumite pentru serviciile prestate institutului timp de peste trei decenii.

„Uniunea de control a institutelor de credit germane din România“. — **Revisionsverband deutscher Kreditanstalten in Rumänien**. Uniunea de control a băncilor săsești (Re-

visionsverband von Provinz-Kreditanstalten als Genossenschaft) în adunarea generală extraordinară, ținută la 26 Octomvrie a. c. în Sighișoara și-a modificat firma de pân' acum în cea de mai sus.

Scopul Uniunii este să reprezinte și promoveze sistematic și unitar interesele membrilor, urmărind cu atenție legislația economică, servind membrilor cu îndrumări, în toate chestiunile, ce-i privesc, să efectueze revizii la membri, să colaboreze la asanări și lichidări și să conlucreze cu celelalte asociații profesionale din țară.

Președinte a fost ales, la locul vacant Dr. Gustav Adolf Klein, director la Cassa generală de economii (Hermannstädter allgemeine Sparkassa) Sibiu.

Publicațiune.

Tribunalul Sibiu. — Secția I.

Comisia pentru judecarea capacității de plată a Băncii „IZVORUL“, institut de credit și economii s. p. a. în Sebeșul de Jos, jud. Sibiu.

H O T Ă R Ă R E:

În numele Legii Comisiunea cu unanimitate hotărăște:

Respinge cererea Băncii „IZVORUL“, institut de credit și economii s. p. a. în Sebeșul de Jos, Jud. Sibiu, înregistrată la Nr. Pres. I. A. 33/13/1934, și în consecință dispune lichidarea ei în conformitate cu dispozițiunile codului comercial din Vechiul Regat, numind în acest scop ca lichidatoare: Banca „Albina“ Institut de credit și de economii S. A. din Sibiu.

Nr. Pres. I. A. 33 (13) 1934.

Se certifică de noi autenticitatea prezentei copii parțiale cu originalul în dosarul Trib. Sibiu Secția I. sub Nr. 1289/1935.

S i b i u, la 9 August 1935.

p. Grefier:
ss. Moga.

Pentru conformitate:

S i b i u, la 4 Noembrie 1935.

„IZVORUL“ Institut de credit și economii
societate pe acții din Sebeșul de Jos.

În lichidare prin „ALBINA“ inst. de credit și econ. Sibiu.
ss. VĂTĂȘAN. ss. Dr. M. VELICIU.

Pentru participanții la Congresul economic.

Direcțiunea Generală C. F. R. prin adresa sa No. 154.762/935, a aprobat pentru participanții la Congresul economic al Ardealului și Banatului din Cluj, o reducere de 50% pe C. F. R. din taxele tarifare (tren persoane și accelerat) dacă vor pleca din stația de pornire în zilele de 27—28 Noembrie 1935 inclusiv, și se vor înapoia în zilele de 28—29 Noembrie 1935 inclusiv.

La ducere se va călătorii cu bilet de călătorie cu preț întreg, înapoierea făcându-se gratuit pe baza vizei făcute de stația Cluj și a unui certificat de călătorie eliberat și semnat de Comitetul organizator. (Acest certificat se va elibera de Biroul de încartiruire instalat în gara Cluj, având participanții să ridice certificatul pentru reducere la sosirea sa în Cluj).

Întreruperea călătoriei nu este admisă nici la ducere, nici la înapoiere.

Odată cu vizarea biletului se va viza și certificatul menționat mai sus.

Costul tichetului pentru rapid se va plăti integral atât la ducere, cât și la înapoiere.

Dacă la înapoiere călătorul doarește a întrebuița o clasă superioară celei pentru care posedă biletul de călătorie cu care a venit, atunci stația de înapoiere va percepe diferența cu 50% între tariful celor două clase.

A apărut!

Calendarul săptămânal „Dacia Traiană“ 1936. Se trimite la cerere.

Librăria, Tipografia, Comp. „Dacia Traiană“ Sibiu.